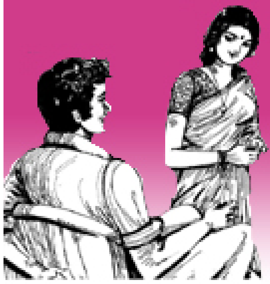

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

దినవారాలు గడిచి పదిహేనురోజులు దాటింది.

రోజూ ఏదో ఒక టైంలో సరోజని సుందరం యింటికి వెళ్ళి కాసేపు కూర్చుని మంచి చెడ్డా మాట్లాడి వస్తుంది. రాజేశ్వరి తప్ప అందరూ అప్పుడే వెళ్ళిపోయారు.

ఎవరి సంసారాలు వాళ్ళవి. అందులోనూ అతను తమని కన్నతండ్రే అనే ఇంగితంతో పిల్లలు అన్ని బాధ్యతలూ నిర్వర్తించారే తప్ప అతను వారికి చేసిన నిర్వాకం ఏమీలేదు.

అతన్ని గుర్తుచేసుకుంటే ఎప్పుడూ చిరాకు చిటపటలాడుతూ అందర్నీ ఆడిపోసుకునే మొహమే గుర్తొస్తుంది కానీ తమని దగ్గరకి తీసుకుని వాత్సల్యం చూపించిన సందర్భాలు గుర్తుకు రావు.

నాగిని అక్కడే ఉంది.

"నువ్వెందుకిక్కడ! అన్నీ సర్దుబాటయ్యాయికదా.." అంది సరోజని.

నాగిని రాజేశ్వరి మొహంలోకి చూసింది సందిగ్ధంగా.

"అవునత్తా. మేమూ అదే అంటున్నాం" అంది రాజేశ్వరి.

"మరేంటింక, బయల్దేరు" అంది సరోజని.

"బావ వచ్చి తీసుకెళ్తాడేమోనని.." అంది నాగిని నసిగినట్లుగా. సరోజనికి అర్ధమయ్యింది. అటునుండి హేమంత్ రమ్మని పిలవలేదని నాగిని బాధపడుతోందని.

ఎంత తాళి కట్టించుకుని అధికారం సంపాదించినా ఆత్మాభిమానం ఉన్న ఆడపిల్ల పిలవందీ వెళ్ళలేదు కదా. అందులో కొత్త కాపురంలో వుండే తియ్యదనమే తెలియని పిల్ల అని బాధపడింది సరోజని ఏం తెలియనట్లుగా.

నాగిని బదులు చెప్పలేదు.

"పోనీ నువ్వు తీసుకెళ్ళరాదే. రాజీ" అంది సరోజని రాజేశ్వరి వైపు తిరిగి.

"ఇక్కడ నేను లేకపోతే జరగదత్తా. హేమంత్‌కి ఫోను చేస్తాను వస్తాడేమో" అంది రాజేశ్వరి.

'సరే' అని తలపంకించి ఇంటికొచ్చేసింది సరోజని.

సరోజని వచ్చేసరికి గ్లాసుపట్టుకుని బయట అరుగుమీద సరోజని కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చునుంది రామలక్ష్మి.

"నీ గ్లాసూ నువ్వూ చల్లగుండ. ప్రపంచమంతా కూలిపోయినా నువ్వు మాత్రం నీ గ్లాసుతో రెడీ" అంటూ తాళం తీసింది సరోజని.

రామలక్ష్మి ఏమాత్రం సిగ్గుపడకుండా సరోజనితో లోపలికెళ్ళింది.

"అద్సరేనే. ఆ ఏవంతుగాడేంటే పిల్లని కాపరానికి తీసుకెల్లడూ! పాపం. ఈ పెళ్ళి నేనే చేసి పాపం కట్టుకున్నానేమోనే" అంది బాధగా.

ఆ మాట పూర్తవకుండగానే రాజేశ్వరి వచ్చిందక్కడికి.

"ఏంటే, నా వెనకాలే పరిగెత్తుకొచ్చావ్, ఏంటీ సంగతీ?" అంది సరోజని రాజేశ్వరిని పరిశీలనగా చూస్తూ.

రాజేశ్వరి రామలక్ష్మి వైపు అనుమానంగా చూసింది.

"పర్లేదు చెప్పు. మన మనిషేలే అది" అంది.

"ఇందాకే నాగినిని స్నానానికి వెళ్ళనిచ్చి హేమంత్‌కి ఫోన్ చేసాను. వాడికి మలేరియా అట. ఇప్పుడప్పుడే పంపొద్దని చెప్పాడు." అంది చిన్నగా.

"మరి వాడే యిక్కడికి రావొచ్చుకదా!" అంది సరోజని.

"శెలవే లేదంటున్నాడు"

"ఏడ్చినట్లుంది. రోగమొచ్చినప్పుడేకదా పెళ్ళామో, తల్లో పక్కన ఉండాల్సింది" అంది సరోజని.

"అందుకే నిన్నో మాట అడగాలని" అంటూ గొణింగింది రాజేశ్వరి.

"ఏంటో చెప్పు"

"అత్తా. నువ్వెన్నో సాయాలు చేసావ్ మాకు. ఇప్పుడూ నువ్వే ఆదుకోవాలి" అంది ప్రాధేయపూర్వకంగా.

"ఊరికే నసగబాకే. అసలు సంగతి చెప్పు"

"నా మాట విని నాగినీని శ్రీకాకుళం తీసుకెళ్ళు ప్లీజ్!" అంది రాజేశ్వరి వేడుకోలుగా.

"నేనా?"

"అవును. నువ్వే. నువ్వయితేనే అన్నయ్య నీమాట వింటాడు. నువ్వే వాళ్ళ కాపురం చక్కబెట్టగలవు ప్లీజ్. నా మాట కాదనకు" అంది రాజేశ్వరి.

"అవునక్కా. రాజేశ్వరి మాట విను" అంది రామలక్ష్మి రాజేశ్వరికి వత్తాసు పలుకుతూ.

"నువ్వొకదానివే గ్లాసుడు పంచదారకి గోదారీదమంటావ్! నేనెంతయినా పరాయిదాన్ని. ఆడు నామాటింటే నాగినీకి అలుసయిపోనా?" అంది చిరాగ్గా సరోజని.

"అదేం లేదత్తా. నాగిని పాపం మంచిపిల్ల. ఎలాగయినా వాళ్ళ కాపురం చక్కదిద్దగలిగిన దానివే. నువ్వే. హేమంత్‌కి నీ మాట మీద గురి. ఈసారికి నా మాట వినత్తా" అంది రాజేశ్వరి ప్రాధేయపూర్వకంగా.

సరోజనీకి అవుననక తప్పలేదు.

ఈ పెళ్ళి తనే చేసింది. ఈ తప్పు తనే దిద్దుకోవాలని తలూపింది సరోజని.

నాగినితోపాటుగా వచ్చిన సరోజనీని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు హేమంత్.

జ్వరం వున్న మాట నిజమే. అలానే ఆఫీసు పనులు నిర్వర్తించడంలో అతను మరీ చిక్కిపోయాడు.

"అత్తా నువ్వా?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"నేనేరా.. అలా కనిపించడంలేదా? ఇంత పెద్ద ఉద్యోగమొచ్చాక 'రా అత్తా' అని పిలిచావా, అందుకని నేనే వచ్చేసా!" అంది సరోజని నవ్వుతూ.

హేమంత్ ఏవీ జవాబివ్వలేదు. సరోజని ఆంతర్యం అతనికి తెలుసు. మౌనంగా ఇంటికి తీసుకెళ్ళాడు.

సరోజని బంగళా అంతా తిరిగి చూసి "ఇద్దరు మనుషులకి ఇంతిల్లెందుకురా! అసలు కొంపలేక చెట్లకింద ఏడుస్తున్న జనం ఎంతోమందుండగా" అంది ఆశ్చర్యంగా.

హేమంత్ నీరసంగా నవ్వాడు "అవును. బ్రిటిష్ వారి నుండొచ్చిందీ కల్చర్ మనకి. వదిలించుకోలేకపోతున్నాం" అన్నాడు.

నాగినీతో అతనసలు మాట్లాడక పోవడం గమనిస్తూనే వుంది సరోజని.

మాత్రలు వేసుకుని జ్వరంతోనే ఆఫీసుకెళ్ళిపోయాడు హేమంత్.

నాగిని వంటమనిషి సాయంతో పని ముగించుకుని సరోజని దగ్గరకొచ్చి కూర్చుంది. ఆ అమ్మాయి మొహంలో కళాకాంతీ లేదు. కదిలిస్తే ఏడ్చేట్లుగా ఉంది.

సరోజనీని అపరాధభావం చుట్టేసింది.

"నాగినీ. వాడికిజ్వరం కదా. కాస్త మందులు మాకులూ అవీ జాగ్రత్తగా చూడు. మాట్లాడటం లేదని నువ్వూ దూరంగా ఉంటే సంసారం జరగదు" అంది మెల్లిగా.

ఆ మాటకే వాయుగుండానికి కురిసిన వానలా నిశ్శబ్దంగా ఏడ్చింది నాగిని.

ఆ అమ్మాయి దుఃఖం చూసి తెల్లబోయింది సరోజని.

లేచి ఆ పిల్లని పొదివి పట్టుకుని "అయ్యో, గుండెల్లో ఇంత బాధపెట్టుకున్నావా, ఏంటి, ఏం జరిగింది, నా తల్లివి కదూ, నాకు చెప్పు" అంది లాలనగా.

నాగిని వెంటనే సర్దుకుని కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"లేదు పిన్నీ. బావ ఇంతవరకూ నాతో మాట్లాడలేదు. ఈ పెళ్ళి ఇష్టం లేకపోతే ముందే చెప్పాలి కదా, ఏవీ చెప్పడు. అమ్మేమో.. నాకు సర్దుకోటం రాదంటుంది. నేనెవరికి చెప్పాలి నా బాధ!" అంది కన్నీళ్ళతో.

సరోజని కాసేపు మౌనం వహించింది.

మెల్లిగా నాగిని భుజం తట్టి "నేను కనుక్కుంటాను కంగారు పడకు. వాడు చెడ్డవాడు కాదు. నా మాట వింటాడు" అంది భరోసా యిస్తున్నట్లుగా.

నాగిని తలదించుకుని "నేను చిన్నదాన్నే కాదనను. గారాబంగా పెరిగిన దాన్నే ఒప్పుకుంటాను. కాని కొన్ని సంగతులు నాకూ తెలుసు. కొత్తగా పెళ్ళయి వచ్చిన భార్యని కన్నెత్తి చూడటం లేదంటే.. బావ నన్ను యిష్టపడటం లేదనేగా. ఒకరు చెబితే చేసే కాపురం కాపురమేనా?" అంది సూటిగా.

నాగిని ప్రశ్నకి బ్రమాన్నపడింది సరోజని.

వెంటనే ఏం జవాబు చెప్పాలో కూడా తోచలేదు.

మొదటిసారి హేమంత్ మీద చాలా కోపమొచ్చింది కూడ.

ఆ సాయంత్రం హేమంత్ వచ్చే టైముకి సరోజని "అమ్మా నాగినీ, ఒకసారి దగ్గరలో ఏదయినా గుడి వుంటే కాస్త పూజ చేసిరా. ఇంటికి మంచిది కదా!" అంది.

నాగిని ఏదో అర్థమయినదానిలా తలూపి వంటమ్మాయి సాయంతో గుడికి వెళ్ళింది.

కాస్సేపటిలో హేమంత్ వచ్చాడు.

సరోజని తనే కాఫీ తీసుకెళ్ళిచ్చింది.

"నువ్విచ్చావేంటాంటీ! పనమ్మాయి లేదా?" అన్నాడు.

"లేదు బయటకెళ్ళింది" అంటూ ఎదురుగా కూర్చుంది.

హేమంత్ కాఫీ తాగుతూ మౌనంగా కూర్చున్నాడు.

"అవునూ, పనమ్మాయి లేదా.. అని అడిగావు మరి నీ పెళ్ళాం ఏదని అడగలేదేంట్రా.. దానికి నువ్విస్తున్న విలువంతేనా?" అనడిగింది కోపంగా సరోజిని.

హేమంత్ సరోజిని వంక చూసి తలదించుకున్నాడు.

"నాకంతా తెలుసు. మీ అత్త ఏడ్చింది నాదగ్గర. పొద్దున్న నీ పెళ్ళాం ఏడ్చింది. ఈ పెళ్ళి చేసుకోమని చెప్పింది నేనే. ఈ పాపమంతా నాదేరా" అంది సరోజిని బాధగా.

"అది కాదంటీ!"

"ఏదికాదు. నీ బాధ నీకుండొచ్చు. నాగిని అమాయకురాలు. జీవితమ్మీద ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకొచ్చింది. ఇంకా వరూధినీని తలచుకుని ఈ పిల్ల గొంతుకోయడం మంచిదికాదు. మీ అమ్మ పోతే బతుకువదిలేసావా? కాలగతిలో ఎన్నో చెయ్యిజారిపోతుంటాయి. ఇంకా నువ్విలా ప్రవర్తిస్తే ఆ పిల్ల ఉండదు. నీ అత్త కోర్టులో దావా వేస్తుంది. నీ పరువూడుతుంది. జాగ్రత్త!" అంది సరోజిని కోపంగా.

"అని అన్నారా?" కోపంగా అడిగాడు హేమంత్.

"లేదు. నేనే చెబుతున్నా. అయిపోయిందేదో అయిపోయింది. ఇంక ఆ కథ వదిలేయరా! నా మాటిను. నాగినీని బాగా చూసుకోరా!" బదులుగా హేమంత్ తల దించుకున్నాడు.

"ఏంటి మాట్లాడవూ?"

"ఆంటీ, నాకంతా తెలుసు. నాగినిమీద నాకేం కోపం, అసహ్యమూ లేవు. వరూధిని ఏమయిందో తెలియడంలేదు. అసలు బతికుందా...?"

"బతికేవుంది"

హేమంత్ ఈసారి ఆశ్చర్యంగా తలెత్తి చూశాడు.

"అవునా, నీకు తెలుసా? ఎక్కడుంది? ఎలావుంది? చెప్పాంటీ" అంటూ కుర్చీలోంచి లేచి సరోజిని కాళ్ళదగ్గర కూలబడిపోయాడు ఒకరకమైన ఉద్వేగానికిగురవుతూ.

"ఏంట్రా, ఏంటీ పిచ్చి, వరూధిని బాగనే వుంది. కానీ ఎక్కడుందో తెలియదు"

"అంటే?"

"ఒకరోజు నాకు ఫోన్ చేసింది. తను బాగానే ఉన్నట్లుగా చెప్పింది. ఏవంతుని పెళ్ళిచేసుకోమని చెప్పండాంటీ. నాకు పాపే ముఖ్యం అని చెప్పింది. ఎక్కడున్నావని అడిగేలోపునే ఫోను పెట్టేసిందిరా!" అంటూ అబద్ధమాడింది సరోజిని.

"కనీసం... కనీసం.. ఎక్కడుందోనన్నా చెప్పిందా?" ఎంతో ఆందోళనగా అడిగాడు హేమంత్ సరోజినీని కుదిపేస్తూ.

"లేదురా! ఏమీ చెప్పలేదు"

"మరి.. ఈ ఫోను ఎప్పుడొచ్చింది.?"

"మొన్నేరా. మీ నాన్నపోయాకనే!"

హేమంత్ తలపట్టుకున్నాడు బాధగా.

సరోజిని అతని గడ్డం పట్టుకుని "వదిలేయరా! వచ్చిందొక కలనుకో. మనసు దిటువు చేసుకోరా! నామాటిను" అంది బాధగా.

"ఇదిగో చెబుతున్నా యిను. ఉజ్జోగమా బాధ్యత కలది. పెళ్ళామా ఇంట్లో కొచ్చింది. ఇక దారి మళ్ళించుకుని బతుకు. తప్పదు. ఒక పక్క వంట్లో బాగుండలేదు. వరూధిని తెలివైన పిల్ల. ఎలాగో బతుకుతుంది. పిల్లకోసమన్నా బతకాలి. నే చెప్పాల్సింది చెప్పాను. నాకు టిక్కెట్టు తెప్పించు. ఎల్లిపోవాలి" అంది సరోజని చివరిమాటగా.

అంతలోనే నాగిని గుడినుండి రావడంతో ఆ ప్రసక్తి ఆగిపోయింది.

ఆ మర్నాడు ప్రొద్దుటే ఎంత చెప్పినా వినకుండా సరోజని తిరిగి బయల్దేరింది.

వెళ్ళేముందు హేమంత్ వినకుండా నాగినితో "అమ్మా నాగినీ, బలవంతంగా కాపరం చేసి నీ బతుకు బండలుజేసుకో అని చెప్పే సన్నాసిని కాదు నేను. అయితే మానవప్రయత్నముండాలి కాబట్టి రెండు మాటలు చెబుతున్నా. ఆడి మనసులో నీ పట్ల కోపం మాత్రం లేదు. ఆడికి వంట్లో బాగోలేదు. భార్యగా కాకపోయినా తోడి మడిసిగా ఆడ్ని సరిగ్గా చూసుకో. ఇంతకన్నా ఏవీ చెప్పలేను ఆనక దేవుడెలా నడిపిస్తే అలా.." అంటూ బయల్దేరింది సరోజని.

నాగిని తలవూపింది మౌనంగా.

అర్థరాత్రి దాటింది.

అవతల గదిలో పడుకున్న నాగినికి అసలు నిద్రపట్టలేదు.

మంచమ్మీద పడుకుని తనగురించి తను ఆలోచించుకోవడం మొదలు పెట్టింది.

'చిన్నతనంనుండి తన జీవితం ఆడింది ఆటగా పాడింది పాటగా జరిగింది. తండ్రిలేడనేగాని తల్లి తనని చాలా గారాబంగా పెంచింది. అడిగి లేదనిపించుకున్నదే లేదు. చాలామంది స్నేహితులు తనని ఆరాధించేవారు. వాళ్ళందర్నీ సినిమాలకి తీసుకెళ్ళేది తన డబ్బుతోనే. రోజూ తను పెట్టుకునే నగల్ని, డ్రెస్సులని ఆరాధనగా చూసేవారు. అసలు కష్టాలుంటాయనిగాని అవి తన జీవితంలోకి ప్రవేశిస్తాయనిగానీ తానెప్పుడూ ఊహించలేదు.

సినిమాల్లో చూపించిన హీరోలాంటి భర్త తన జీవితంలోకి వస్తాడని తనని దివ్యలోకాల్లో తిప్పుతాడని చాలా గేరంటీ అయిన నమ్మకముండేది.

నిజంగానే హేమంత్ హీరోలానే ఉంటాడు. కానీ తనంటే అసలాసక్తే లేదు. తను బాగానే ఉంటుందే? చాలామంది తనని అలానే అనేవారే! మరెందుకితడు తనవైపు కన్నెత్తి చూడడు.'

చాలా కసిగా కోపంగా ఉంది నాగినికి.

ఇంత ముసుగులో గుద్దులాట దేనికి?

డైరెక్టుగా అడిగేస్తే సరిపోతుందిగా!

ఎన్నాళ్ళీ గుండెమంటని భరించాలి.

చివ్వున మంచమ్మీదనుండి లేచి హేమంత్ గది తలుపు తెరచి ఆక్కడి దృశ్యం చూసి నివ్వెరపోయింది నాగిని.

వాంతి చేసుకుని అపస్మారకంగా పడివున్నాడు హేమంత్.

ఒక్కక్షణం గాభరాపడి ఏం చేయాలో పాలుపోలేదు నాగినికి.

వెంటనే గబగబా పనమ్మాయిని లేపింది నాగిని. సత్యవతి లేచి చూసి కంగారు పడుతూ సింహాద్రిని లేపి తీసుకొచ్చింది.

ఈలోపునే నాగిని టవల్ తెచ్చి గబగబా హేమంత్‌ని శుభ్రం చేయడం మొదలెట్టింది. "మీరు లేవండమ్మా" అంటూ సింహాద్రి హేమంత్‌ని లేపి గోడకి జేరబెట్టి అంతా శుభ్రం చేసాడు.

సత్యవతి డ్రైవర్‌కి ఫోన్ చేసింది. అందరూ కలిసి హేమంత్‌ని హాస్పిటల్లో జాయిన్ చేసారు.

రెస్టు తీసుకోకుండా పనిచేయడంవల్ల బాగా బలహీనపడిపోయాడని అర్జెంటుగా డ్రిప్స్ పెట్టారు.

నాగిని అలానే మ్రాన్పడి కూర్చుండిపోయింది అతని దగ్గర.

"ఇంటికేమన్నా ఫోన్ చేస్తారామ్మా?" అని అడిగింది సత్యవతి నాగినీని.

"వద్దులే సత్యవతీ! అందర్నీ కంగారు పెట్టడం దేనికి? మనమే చూసుకుందాం" అంది నాగిని.

అంత పెద్దరికం, స్థితత్వం తనకెలా వచ్చిందో తనకే అర్థంకాలేదు.

తెల్లవారుతూనే స్పృహ వచ్చింది హేమంత్‌కి.

ఐ.సి.యు నుండి అతన్ని రూములోకి షిఫ్ట్ చేసారు.

నాగిని దగ్గరుండి అన్నీ చూసింది. జ్వరం తగ్గాక చాలా బలహీనంగా ఉన్నాడు జాగ్రత్తగా చూసుకోమని నాగినికి చెప్పి డిశ్చార్జి చేసారు హేమంత్‌ని.

ఇంటికి తీసుకొచ్చాక ఆఫీస్ స్టాఫ్ చాలామంది అతన్ని చూడటానికి వచ్చారు. అందర్నీ తగిన రీతిలో గౌరవించి పంపిస్తున్న నాగినీని క్రీగంట గమనిస్తూనే ఉన్నాడు హేమంత్.

పదిహేనురోజులు శెలవు మంజూరు చేసామని బాగా రెస్ట్ తీసుకోమని వచ్చి పరామర్శించి వెళ్ళాడు అతని పై అధికారి.

నాగిని దాదాపు నిద్రపోయి వారం రోజులు దాటింది.

మొహంలో నీరసం ప్రస్ఫుటంగా కనిపిస్తోంది.

రాత్రికాగానే హార్లిక్సు తీసుకుని గదిలో కొచ్చింది నాగిని.

హార్లిక్సు తాగి గ్లాసు అందిస్తూ "థాంక్స్ నాగినీ, నాకోసం చాలానే కష్టపడ్డావు" అన్నాడు హేమంత్.

అంతే!

నాగిని కళ్ళవెంట జలజలా నీళ్ళు రాలేయి.

"అరె! ఎందుకేడుస్తున్నావు, నేనేమన్నా తప్పు మాట్లాడానా?" అన్నాడు హేమంత్ కంగారుగా.

"లేదు బావా! ఇదే నువ్వు నాతో మాట్లాడిన మొదటిమాట. అందుకే ఆనందంతో ఏడుస్తున్నాను అంది" అతని మెడకి చేతులు చుట్టి.

హేమంత్ ఆమెని పట్టుకుని "సారీ, నాగినీ, ఇక నిన్నెప్పుడూ ఏడిపించను. సరేనా?" అన్నాడు.

నాగిని హృదయం ఆనందంతో ఒక అలలా ఎగసి ఆకాశాన్నంటుకుంది.

ఆ అవకాశాన్ని జారనివ్వకుండా ఆమె అతన్ని అల్లుకుపోయింది. "ఇన్నాళ్ళూ నువ్వు నన్నెందుకు సరిగ్గా చూడలేదో నేనెప్పుడూ అడగను. ఇకమీదట నన్ను నువ్వొదిలేసినా నేనొప్పుకోను. నాపేరు నాగిని బావా, నేనిలా నిన్ను చుట్టుకునే ఉంటాను" అంటూ అతని కౌగిలిలో ఇమిడిపోయింది నాగిని.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments